

sum kokkur umborð á einum fiskiskipi. Hann tók av og var burtur í fleiri mánaðir. Men áðrenn hann fór, hevði hann møtt einari gentu, ið saman við nýggja arbeiðinum gjørdi, at hann vildi sleppa gomlu vanunum.

– Eg hevði ein mola av hassj við, men roykti hann ikki. Tað var ræðuligt at liggja umborð við sveittabroti í songini. Eg mátti skifta seingjarklæði hvønn dag. Men eg vildi vera rúsfríur, tá ið eg kom aftur til hana, sigur Óli Jensen.

Tað virkaði, tí tá Óli Jensen kom aftur til Føroyar, var hann fyrri fyrstu ferð í longri tíð rúsfríur.

Kærleikan skuldi frelsa

Hóast Óli Jensen hevur verið misnýtari stóran part av lívinum, so hevur hann altíð verið avgjörður um, at makin ikki skuldi vera tað.

– Eg havi aldrin havt eina damu, ið er misnýtari. Eg havi altíð vónað at finna eina damu, ið ikki roykti ella tók rúsevnir, so hon kundi hjálpa mær at steðga, greiðir Óli Jensen frá.

Tey bæði komu eisini saman, og stutt eftir fingtu tey ein son. At byrja við megnaði hann at halda sær frá rúsevnum, men mátti sanna, at tað var ringt at sleppa gomlu vanunum.

– Eg sannførdi hana um, at tað gjørdi ikki nakað, um eg roykti eitt sindur. Hon gav eftir, men tíverri vant tað skjótt upp á seg, sigur Óli Jensen.

Rúsevnismisnýtslan hevði tó ein dýran persónligan prís, ið Óli Jensen bráðliga ein dagin mátti rinda.

– Sonurin var tvey-trý ára gamal, tá tey rýmdu frá mær. Tá tók eg ecstasy, speed, coke og svampar. Eg hevði ongar kenslur, og dugdi ikki at vera pápi. Tey trongdu til kærleika og kenslur, men eg var altíð doyvdur av rúsevnum, sigur Óli Jensen.

Nýggjársaftan

Tað var nýggjársaftan, at daman og sonurin pakkaðu saman og fóru frá Óla Jensen. Enn einaferð kendi hann seg heilt einsamallan í heiminum.

– Tá fekk eg mín fyrsta yvirdosis og endaði á Landssjúkrahúsinum. Eg var keddur, og vildi bara at onkur vísti mær ans, sigur Óli Jensen.

Hjartasorgin var stór eftir, at fyrsta seriøsa parlagið var liðugt, og einasta sum tyktist at hjálpa vóru rúsevnir.

– Kenslurnar vóru sterkar, og tað havi eg aldrin klárað, so eg roykti fyrri at sleppa av við tær. At enda var tað ikki nokk, men tá var býarlívið svarið. Tað hjálpti mær at sleppa burtur frá kærleikanum, kenslunum, ja burt frá øllum, og eg gjørdist púra kaldur, sigur Óli Jensen.

Vitjanin á sjúkrahúsinum hjálptu ikki stórvegis, og árin eftir, at daman og sonurin rýmdu frá Óla Jensen líktust teimum undanfarnu.

– Tá hon fór frá mær bleiv lívið ein bardagi móti rúsevnum, ið eg

aldrin megnaði ur ikki leingi. Eg søkti hjálp, men til Danmarkar, har tey fingtu eitt

Síðan eg varð tveittur úr barna-skúlanum, havi eg aldrin fingið ein skúlavin. Eg havi altíð følt meg uttanfyri. Í staðin fyrri at hava fylgst við mínum vinum, so bleiv eg tann persónurin, ið altíð var einsamallur

at vinna, greiðir Óli Jensen frá.

Næsti møguleikin

Fleiri ólukkulig ár gingu, og lívið hjá Óla Jensen tyktist einans at versna, tá hann ein dagin møtti einari gentu, ið hann fall fyrri.

– Eg steðgaði við rúsevnum, tá vit komu saman, men tað helt held-

har var eingin at fáa í Føroyum. Eg royndi at goyma tað fyrri henni, men tað virkaði ikki, greiðir Óli Jensen frá.

Um hetta mundið fekk Óli Jensen sjáldan frið frá løgreluni, ið framdu regluligar kanningar av honum og hansara bústaði. Endin var, at Óli Jensen og daman fluttu

barn saman.

Vónin var, at nýggja byrjanin í Danmark fór at hjálpa honum at gevast, men so var ikki. Misbrúkið bara vaks í vavi og ávirkaði í alsamt størri mun familjulívið. At enda bleiv allur tøkur peningur brúktur til rúsevnir og rúsdrekka, meðan rokningarnar hópaðu seg upp á

borðinum.

– Eg mátti rúsa meg við onkrum, tí veruleikin var ov tungur. Tankarnir vóru ov nógvir og eg fekk aldrin frið. Eg sat uppi um næturnar, tí eg kláraði ikki at sova. Tað tímir eingin mamma, so daman, ið tá var upp á vegin, rýmdi frá mær. Hon vildi hava meira burtur úr lívinum, sigur Óli Jensen.

Kroppurin segði stopp

Tá seinna daman rýmdi, var einki, ið longur kundi tálma hugin til rúsevnini. Næstu seks vikurnar tók Óli Jensen øll tey rúsevnir, ið hann fekk hendur á, og fór í eitt mentalt djúpt svart hol.

– Eg var øgiliga deprimeraður, og sat bara einsamallur í kamarinum. Eg fekk angist, og tordi næstan ikki at fara út um dyrnar. Eg stríddist við sjálmorðstankar, og leitaði á netinum eftir hvussu man kundi beina fyrri sær sjálvum á bestan hátt. Tað bleiv tó aldrin til nakað, sigur Óli Jensen.

Í staðin endaði Óli Jensen enn einaferð á sjúkrahúsinum við yvirdosis. Hesaferð spurdist tó okkurt gott burturúr.

– Tá eg vaknaði aftur, megnaði eg ikki annað enn at gráta. Eg hevði tað ræðuligt, Eg var keddur og hjartasorgin nívd, men fekk tá professionel hjálp. Eg fortaldi teimum mína lívssøgu og bleiv sendur á eina sosiala skaðastovu. Har sat eg í tímavis og greiddi frá mínari lagnu, og endiliga upplivdi eg, at onkur lurtaði eftir mær, sigur Óli Jensen.

Eitt hart stríð

Danska samfelagið hevur í dag tikið hond um unga mannin, og hevur veitt honum ymisk tilboð fyrri at gerast rúsfríur aftur. Tað hevur tó langt frá verið lætt, og er hann eisini dottin úti aftur av og á. Tað er nevniliga torført at broyta gamla vanar.

– Tá rúsurin hevur verið svarið upp á allar trupulleikar síðan man var tannáringur, so er torført at sleppa tí aftur. Men nú fái eg professionella hjálp, og arbeiðt verður við høvd, sál og alt fyrri at eg verði verandi rúsfríur, sigur Óli Jensen.

Og fyrri fyrstu ferð í langa tíð er Óli Jensen glaður fyrri lívið.

– Eg havi tað so gott nú. Áðrenn viðgerðina sá eg onga orsök at liva. Nú eri eg glaður fyrri at liva, men keddur yvir, at eg onga hjálp fekk í Føroyum. Eg verið her í Danmark so leingi sum børnini eru her, tí eg royni, at vera tann besti pápin eg kann fyrri míni børn, sigur Óli Jensen.

Óli Jensen er væl vitandi um, at hann hevur tikið nógvir skeivir avgerðir í lívinum, men í dag ynskir hann at vera ein ávaring fyrri onnur.

– Nú royni eg at gera okkurt gott við mínum lívi, og tá eg havi verið rúsfríur í nøkur ár, vil eg gjarna sleppa at greiða teimum ungu í fólkaskúlanum um mítt lív og avleiðingarnar av teimum valum, ið man tekur, sigur Óli Jensen.